

Garage TDI i.s.m. Malou van Sluis

Van mij! (2,5+)

DEZE PEUTERVOORSTELLING SLAAGT WONDERWEL IN HET BIEDEN VAN EMOTIONELE GELAAGDHEID

Marijn Lems

20 oktober 2025

Gezien op 18 oktober 2025, Stadsschouwburg Utrecht

Twee kinderen (zussen? vriendinnen? kinderopvanggenoten?) spelen en strijden in *Van mij!* in en rond een verzameling levensgrote blokken. Door het gedetailleerde spel van de acteurs en de geweldige soundtrack word je in een aanstekelijke kinderlogica meegenomen.

Aan het begin van *Van mij!* lijkt er geen vuiltje aan de lucht. Geconfronteerd met een grote verzameling reuzenblokken beginnen de twee protagonisten (Lotte Rischen en Malou van Sluis) er gezusterlijk een puzzel mee te leggen. Dat leidt tot een schitterend eindresultaat en een navenant gevoel van tevredenheid – tot ze erachter komen dat er één stukje is blijven

liggen.

De makers van de voorstelling (Van Sluis en Vermeulen) zetten steeds in op transparante emoties, die zowel voor de allerkleinsten als de alleroudsten herkenbaar zullen zijn. Naast het gegeven van ‘o nee er is nog één onderdeel over’, dat zowel op het leggen van een puzzel als op het bouwen van een IKEA-kast toepasbaar kan zijn, draait *Van mij!* om gevoelens als ‘hee wat die ander doet wil ik ook doen’, ‘ik wil eigenlijk dat alle spullen van mij zijn’, maar ook ‘de ander heeft verdriet, ik wil haar troosten’.

De twee spelers vormen rond die kern een prachtig duo. Rischen is de wat brutalere van het stel – zij neemt vaak het initiatief en is ook wat manipulatiever. Van Sluis legt een zachtere, meer verlegen energie in haar personage, waardoor je snel denkt dat zij de jongste van de twee is – maar ze laat zich ook weer niet zomaar de kaas van het brood eten. De chemie en dynamiek tussen de twee spelers is het hart van de voorstelling, en hun gedetailleerde spel maakt iedere oplooiing van jaloezie, competitiedrang of verdriet voelbaar.

Het geluidsontwerp van Maarten Zaagman speelt daar ook een belangrijke rol in. Zijn muziek is speels wanneer het kan (zoals een xylofoonriedeltje als Van Sluis net te veel blokken heeft opgepakt en met moeite in balans blijft) en gevoelig als de situatie daarom vraagt. De blokken die Tim Vermeulen heeft ontworpen treffen een prettige balans tussen zacht (omdat ze van stof zijn) en hard en zwaar (vanwege de omvang en het feit dat de kleurschakering aan beton doet denken), waardoor het kinderspel gemakkelijk van gemoedelijk naar gevaarlijk kan schakelen.

Als het spel van de twee uiteindelijk wat uit de hand loopt omdat Rischen alle blokken naar zichzelf toe heeft getrokken, vormt het verdriet van Van Sluis daarover aanleiding tot een ontroerend slot, waarin de twee stapje voor stapje weer toenadering tot elkaar zoeken. Wederom zorgt het uiterst secure acteerwerk ervoor dat dit als een geloofwaardige ontknoping voelt in plaats van als een voorspelbare moraal.

Het is echt niet makkelijk om een peutervoorstelling te maken die enige vorm van emotionele gelaagdheid biedt, maar *Van mij!* slaagt er wonderwel in.

Foto's: Moon Saris

ELDERS

Nog geen andere recensies